

Als morgen lichter wordt

Als morgen lichter wordt

Blondia Bert

© Bert Blondia 2026

Auteur: Bert Blondia

Omslagontwerp: Bert Blondia

ISBN: 9789465542089

Wettelijk depot: D/2026/Bert Blondia, uitgever

Dit boek is een fictief werk. De personages en gebeurtenissen zijn fictief en dit boek is niet bedoeld als medisch of psychologisch advies.

www.bertblondia.be

Hoofdstuk 1

De maandag waarop niets gebeurde

De wekker ging om 6.30 uur.

Noor reikte met haar arm naar het nachtkastje en drukte hem uit nog voor het tweede piepje klonk.

Naast haar draaide Thomas zich kreunend om.

"Hoe laat?"

"Halfzeven."

Hij trok het deken wat hoger op.

"Nog vijf minuten."

Ze glimlachte.

"Dat zeg je elke ochtend."

"En toch probeer ik het."

Ze bleef nog even zitten op de rand van het bed. Haar voeten vonden de koude vloer. Beneden hoorde ze de verwarmingsketel aanslaan.

Een gewone maandag.

In de keuken vulde ze de waterkoker.

Terwijl het water begon te koken, schoof ze de gordijnen open.

Regen.

Fijne, rustige regen.

Ze keek hoe de druppels langzaam hun weg vonden over het raam.

Ze hield van regen.

Niet omdat regen mooi was.

Maar omdat de wereld dan zachter leek.

Niemand verwachtte op een regenachtige ochtend een grote glimlach.

Ze nam haar blauwe mok uit de kast.

Die ene met het kleine barstje in het oor.

Thomas had al drie keer voorgesteld om een nieuwe te kopen.

Ze wilde deze houden.

Ze wist zelf niet waarom.

"Ruikt lekker."

Thomas kwam geeuwend de keuken binnen.

Hij zette de koffie aan terwijl zij haar handen om de warme mok sloot.

"Drukke dag?" vroeg hij.

"Twee vergaderingen."

"Dat over het nieuwe project?"

Ze knikte.

"Komt goed."

Hij glimlachte.

Dat zei hij wel vaker.

Komt goed.

Ze hoopte dat hij gelijk had.

Op kantoor was het al druk.

Stoelen schoven over de vloer.

Ergens lachte iemand luid.

Een telefoon ging over.

"Goedemorgen, Noor."

"Goedemorgen."

Ze hing haar jas op en ging achter haar bureau zitten.

Drieënvijftig ongelezen e-mails.

Ze opende de eerste.

Daarna de tweede.

Toen de derde.

Om elf uur keek ze toevallig naar haar mok.

De thee was koud geworden.

Ze fronste.

Had ze er eigenlijk al van gedronken?

Ze wist het niet.

Ze nam een slok.

De thee smaakte nergens meer naar.

Ze zette de mok terug.

En werkte verder.

Die avond stond Thomas in de keuken toen ze thuiskwam.

"Hé."

Hij glimlachte.

"Hoe was je dag?"

"Goed."

Hij knikte.

"Mooi."

Ze trok haar schoenen uit en hing haar jas aan de kapstok.

Even later zaten ze tegenover elkaar aan tafel.

Thomas vertelde over een collega die zijn boterhammen in de microgolf had gelegd in plaats van zijn soep.

Normaal zou Noor daarom lachen.

Nu glimlachte ze beleefd.

Meer niet.

Na het eten ruimde Thomas de tafel af.

Noor bleef nog even zitten.

Ze keek naar buiten.

Het regende nog steeds.

"Kom je?"

Ze draaide haar hoofd.

"Ja."

Ze stond op.

Nam haar lege bord mee.

En liep achter Thomas aan naar de keuken.

Later die avond zette hij haar blauwe mok in de vaatwasser.

Pas maanden later zou hij zich afvragen of ze die ochtend eigenlijk wel één slok van haar thee had gedronken.

Hoofdstuk 2

Moe zijn is niet hetzelfde als moe zijn

Dinsdag begon zoals maandag.

En toch niet.

Noor werd wakker nog vóór de wekker afging.

Het was donker in de slaapkamer.

Ze draaide zich om en keek naar de rode cijfers van de wekker.

05.12 uur

Nog meer dan een uur.

Ze sloot haar ogen opnieuw.

Maar haar lichaam voelde al wakker.

Niet uitgerust.

Gewoon... wakker.

Naast haar ademde Thomas rustig verder.

Ze luisterde een tijdje naar zijn ademhaling.

Langzaam.

Gelijkmatig.

Normaal maakte dat haar rustig.

Soms probeerde ze haar ademhaling aan te passen.

In.

Uit.

Hetzelfde ritme.

Maar vandaag lukte dat niet.

Hoe hard ze ook probeerde, haar lichaam bleef wakker.

Ze draaide zich nog eens om.

En nog eens.

Toen gaf ze het op.

Beneden vulde ze de waterkoker.

Ze zette geen muziek op.

Geen radio.

Alleen het zachte gezoem van de koelkast en het tikken van de regen tegen het keukenraam.

Ze nam haar blauwe mok.

Dezelfde als gisteren.

Ze bleef staan terwijl de stoom uit haar thee omhoog kringelde.

Normaal vond ze dat mooi.

Vandaag keek ze er gewoon naar.

Zonder iets te denken.

"Ben je al op?"

Thomas stond in de deuropening.

Zijn haar stond alle kanten op.

Ze glimlachte.

"Ik kon niet meer slapen."

"Drukke dag in je hoofd?"

Ze haalde haar schouders op.

"Zal wel."

Hij gaf haar een kus op haar wang.

"Vanavond eten we toch bij je ouders? Vergeet je dat niet?"

Ze keek hem even vragend aan.

"Vandaag?"

Hij knikte.

"We hebben dat zondag afgesproken."

"O ja..."

Ze lachte zacht.

"Dat was ik even kwijt."

"Geeft niet."

Maar iets in zijn blik bleef een fractie van een seconde hangen.

Alsof hij zich afvroeg hoe iemand zoiets kon vergeten.

Hij zei er niets over.

Op het werk staarde Noor naar haar computerscherm.

De cursor knipperde.

Ze had een mail geopend.

Ze wist wat erin stond.

Tenminste...

Dat dacht ze.

Ze begon opnieuw te lezen.

Halverwege merkte ze dat ze alweer niet wist waar de mail over ging.

Ze haalde diep adem.

Nog eens.

Langzamer.

"Alles goed?"

Sanne stond naast haar bureau.

Noor schrok op.

"Ja hoor."

"Je keek alsof je ergens heel ver weg was."

"Gewoon slecht geslapen."

Sanne glimlachte.

"Dan is het dringend tijd voor vakantie."

"Misschien wel."

Ze glimlachten allebei.

Het gesprek duurde nauwelijks twintig seconden.

Toch bleef Noor nog lang naar haar scherm kijken.

Bij haar ouders rook het zoals altijd naar soep.

Haar moeder stond in de keuken.

"Dag, lieverd."

Ze gaf Noor een knuffel.

"Je bent precies wat bleek."

"Drukke week."

"Ga maar zitten. Het eten is bijna klaar."

Thomas hielp Marc ondertussen met de tafel dekken.

Er werd gepraat.

Over het weer.

Over een buurman die met pensioen ging.

Over een nieuwe fietstocht die Marc wilde maken.

En over de serre van het ziekenhuis waar hij elke woensdag als vrijwilliger werkte.

"De tomaten doen het dit jaar goed," zei Marc met een glimlach.

"De patiënten zeggen dat ze groter zijn dan vorig jaar."

Thomas glimlachte.

"Je bent precies even trots op die serre als op die van thuis."

Marc haalde lachend zijn schouders op.

“Planten trekken zich niets aan van zorgen, die groeien gewoon als je ze tijd geeft.”

Noor luisterde.

Ze hoorde de woorden.

Maar ze leken niet echt binnen te komen.

Plots begon iedereen te lachen.

Ze keek op.

"Wat?"

Thomas glimlachte.

"Je hebt de mop gemist."

"O...."

Ze lachte mee.

Een klein beetje.

Meer omdat iedereen lachte dan omdat ze wist waarom.

Even later schoof haar moeder ongemerkt de schaal met aardappelen dichterbij.

"Je hebt bijna niets gegeten."

"Ik heb straks nog zin in een dessert."

Het was een leugen.

Ze wist het op het moment dat ze hem uitsprak.

Haar moeder glimlachte tevreden.

"Dan heb je geluk. Ik heb rijstpap gemaakt."

Noor knikte.

Maar toen de rijstpap op tafel kwam, nam ze drie happen.

Meer kreeg ze niet binnen.

Die avond lagen ze al vroeg in bed.

Thomas legde zijn boek op het nachtkastje.

"Ben je moe?"

Noor dacht even na.

Ze zocht naar het juiste antwoord.

"Ja."

Maar diep vanbinnen wist ze dat het niet klopte.

Dit voelde niet als moe zijn.

Dit voelde alsof iemand stilletjes alle kleuren uit de dag had weggehaald.

Ze wist alleen nog niet dat dit nog maar het begin was.

Hoofdstuk 3

Kleine leugens

Woensdag.

De wekker ging.

Noor drukte hem uit.

Ze bleef liggen.

Niet vijf minuten.

Niet tien.

Twintig.

Pas toen Thomas uit de badkamer kwam, schrok ze overeind.

"Ben je weer in slaap gevallen?"

Ze keek hem aan.

"Blijkbaar."

Hij glimlachte.

"Dat overkomt iedereen wel eens."

Ze glimlachte terug.

"Ja..."

Maar terwijl ze haar kleren aantrok, wist ze dat ze niet geslapen had.

Ze had alleen naar het plafond gekeken.

En gewacht tot opstaan minder moeilijk zou voelen.

Dat moment was niet gekomen.

Toch stond ze op.

Op haar werk liep Noor naar het koffieapparaat.

"Geen thee vandaag?" vroeg Sanne.

"Nooit meer gekocht."

"Jij? Zonder thee?"

Noor haalde haar schouders op.

"Verandering van gewoonte."

Ze hoorde zichzelf praten.

Ze wist niet waarom ze dat gezegd had.

Thuis stond de kast nog vol doosjes thee.

Ze had gewoon geen zin gehad om er eentje mee te nemen.

Om kwart voor elf ging haar telefoon.

Thomas ❤️

Ze glimlachte.

"Hey."

"Hoi. Ik ga vanavond wat later zijn. Is dat oké?"

"Natuurlijk."

"Red je het?"

"Ja hoor."

Hij zweeg even.

"Alles goed?"

"Ja."

"Zeker?"

Ze keek naar haar computerscherm.

De cursor knipperde in een leeg document.

"Gewoon een drukke dag."

"Oké."

Hij lachte.

"Vanavond kook ik."

"Hoef niet."

"Toch wel."

Toen hij ophing, bleef Noor nog even naar haar telefoon kijken.

Ze had gelogen.

Niet over haar werk.

Maar over hoe het met haar ging.

Ze wist alleen niet hoe ze de waarheid moest uitleggen.

Hoe vertel je iemand dat je moe bent...

...terwijl je eigenlijk niet eens weet waarvan?

Toen Thomas thuiskwam, voelde het huis vreemd stil.

Normaal hoorde hij muziek.

Of de televisie.

Of Noor die iets neuriede terwijl ze kookte.

Vandaag hoorde hij alleen het zachte gezoem van de koelkast.

Hij zette zijn tas neer.

"Noor?"

"Hier."

Ze zat op de bank.

In dezelfde kleren als die ochtend.

Een boek lag open op haar schoot.

"Goed boek?"

Ze keek naar de bladzijde.

"Ik denk het."

"Denk je?"

"Ik ben al drie keer dezelfde pagina aan het lezen."

Thomas ging naast haar zitten.

"Drukke dag?"

Ze knikte.

"Ja."

Hij keek naar het boek.

De bladwijzer zat nog tussen pagina twaalf en dertien.

Vorige week ook al.

Hij zei er niets over.

Tijdens het eten vertelde Thomas enthousiast over een collega die vader was geworden.

"Ze hebben hem Milan genoemd."

"Mooie naam."

"Vind ik ook."

Hij nam nog een hap.

"Als wij ooit kinderen zouden hebben..."

Hij maakte zijn zin niet af.

Noor keek hem aan.

"Wat?"

"Niets."

"Nee, zeg maar."

Thomas glimlachte.

"Ik vroeg me gewoon af hoe jij daar tegenwoordig over denkt."

Ze keek naar haar bord.

Heel even.

Maar voor Thomas voelde die stilte veel langer.

"Ik weet het niet."

Dat antwoord verraste haar zelf nog het meest.

Een jaar geleden had ze meteen gezegd:

"Later wel."

Nu voelde zelfs nadenken over later...

...te ver weg.

Die avond zette Thomas twee dampende mokken thee op tafel.

Hij schoof de blauwe mok naar Noor.

"Dank je."

Ze sloeg haar handen eromheen.

De warmte voelde aangenaam.

Ze nam zich voor een slok te drinken.

Ze wilde echt een slok nemen.

Ze luisterde naar Thomas, die iets vertelde over zijn werk.

Ze knikte op de juiste momenten.

Lachte zelfs één keer.

Toen ze later opstond om naar boven te gaan, keek Thomas naar de tafel.

Zijn eigen mok was leeg.

Die van Noor was nog bijna vol.

Hij pakte hem op.

De thee was koud geworden.

Hij goot hem in de gootsteen.

Voor het eerst dacht hij niet:

Ze was het gewoon vergeten.

Voor het eerst vroeg hij zich af:

Is er iets wat ik niet zie?

Hoofdstuk 4

Het komt wel goed

Donderdag begon met zon.

Noor bleef even voor het raam staan.

Drie dagen regen.

Nu blauwe lucht.

Vroeger zou ze haar wandelschoenen hebben aangetrokken.

Tien minuten vroeger vertrekken.

Nog even door het park.

Ze keek naar haar schoenen.

En liep er voorbij.

"Je bent stil vandaag."

Thomas boterde een boterham terwijl hij haar aankeek.

"Ben ik?"

"Een beetje."

Ze haalde haar schouders op.

"Gewoon slecht geslapen."

Hij knikte.

"Misschien moet je dit weekend wat rust nemen."

"Ja."

Meer zei ze niet.

Ze gaf hem een kus.

Pakte haar tas.

En vertrok.

Thomas bleef nog even in de deuropening staan.

Hij keek haar na tot ze de straat uit was.

Normaal zwaaide ze nog een keer.

Vandaag niet.

Om half tien ging Noors telefoon.

Mama

Ze twijfelde.

Nam toch op.

"Dag, meisje."

"Hoi mama."

"Stoor ik?"

"Nee."

"Ik moest aan je denken."

Noor glimlachte.

"Dat is lief."

"Alles goed?"

Er viel een korte stilte.

"Ja hoor."

"Zeker?"

"Ja."

"Je klinkt zo moe."

Noor keek naar buiten.

Een fietser reed voorbij.

Een moeder stak de straat over met haar dochtertje.

Het leven ging gewoon door.

"Het is een drukke periode."

"Misschien moet je wat beter voor jezelf zorgen."

"Dat zal ik doen."

"Goed zo."

Ze praatten nog even over haar oma.

Over een buurvrouw die verhuisde.

Over niets bijzonders.

Toen hing Noor op.

Ze legde haar telefoon naast haar toetsenbord.

En staarde een tijdje naar het zwarte scherm.

Waarom voelde zelfs een gewoon telefoongesprek zo vermoeiend?

Tijdens de lunch ging Sanne naast haar zitten.

"Ga je meewandelen?"

Noor keek op.

"Nu?"

"Ja. Even een kwartiertje buiten."

"Ik denk dat ik blijf."

"Kom. Dat doet deugd."

Noor glimlachte verontschuldigend.

"Volgende keer."

Sanne knikte.

"Natuurlijk."

Ze stond op.

Na een paar stappen draaide ze zich nog even om.

"Als er iets is..."

Noor glimlachte.

"Er is niets."

Toen Sanne verdwenen was, keek Noor naar haar boterham.

Ze at de helft.

De rest gooide ze ongemerkt weg.

Die avond stond Thomas groenten te snijden.

Noor zat aan de keukentafel.

Ze bladerde door een tijdschrift.

Tenminste...

Ze sloeg af en toe een bladzijde om.

"Zeg..."

Thomas keek niet op.

"Hm?"

"Ben je gelukkig?"

Het mes stopte.

Heel even.

Toen begon hij weer te snijden.

"Wat een vraag."

"Ik weet het."

Hij draaide zich om.

"Ja."

Hij glimlachte.

"Met jou wel."

Ze keek naar hem.

"Ook de laatste tijd?"

Hij legde het mes neer en ging bij haar zitten.

"Waarom vraag je dat?"

Ze schudde haar hoofd.

"Gewoon."

Hij pakte haar hand.

"Er is iets."

"Nee."

"Noor..."

"Ik ben gewoon moe."

Hij kneep zacht in haar hand.

"Oké."

Hij geloofde haar niet.

Maar hij wist ook niet wat hij anders moest zeggen.

Die nacht werd Noor wakker.

Niet door een geluid.

Niet door een droom.

Ze lag gewoon met open ogen naar het plafond te kijken.

Naast haar sliep Thomas.

Ze draaide zich voorzichtig op haar zij.

In het schijnsel van de straatlantaarn zag ze zijn gezicht.

Ze wilde hem wakker maken.

Ze wilde zeggen dat er iets niet klopte.

Dat ze zichzelf ergens onderweg leek kwijtgeraakt te zijn.

Maar hoe leg je iets uit...
...dat je zelf nog niet begrijpt?
Ze draaide zich weer om.
En fluisterde bijna onhoorbaar tegen het donker:
"Het komt wel goed."
Het klonk niet als een overtuiging.
Meer als een wens.
Of misschien zelfs als een vraag.

Hoofdstuk 5

De eerste barst

Vrijdag.

Noor bleef voor de kledingkast staan.

De deuren stonden open.

Jurken.

Truien.

Broeken.

Ze keek ernaar alsof ze niet van haar waren.

Thomas kwam de slaapkamer binnen terwijl hij zijn horloge vastgespte.

"Zoek je iets?"

Ze schrok op.

"Nee... Ik weet gewoon niet wat ik wil aandoen."

Hij glimlachte.

"Dat heb jij anders nooit."

Normaal niet.

Normaal lag haar outfit de avond voordien al klaar.

Vandaag voelde zelfs kiezen te moeilijk.

Uiteindelijk trok ze een grijze trui aan.

Dezelfde als woensdag.

Thomas zei er niets van.

Op weg naar het werk zette Noor de radio uit.

Ze kon de stemmen niet verdragen.

Zelfs de muziek leek lawaai.

Bij het eerste rode licht bleef ze langer stilstaan dan nodig.

Achter haar klonk een korte toeter.

Ze schrok.

Het licht stond al groen.

Ze stak verontschuldigend haar hand op en reed verder.

Haar hart bonsde.

Om iets.

Of om niets.

Ze wist het niet.

Om kwart over tien zat iedereen in de vergaderzaal.

Noor had de presentatie zelf gemaakt.

Ze kende elk cijfer.

Elke grafiek.

Toch voelde alles plots leeg in haar hoofd.

"Wil jij het volgende deel toelichten?" vroeg haar leidinggevende.

Ze knikte.

Stond op.

Klikte naar de volgende dia.

En zweeg.

De woorden kwamen niet.

Ze keek naar het scherm.

Ze kende deze presentatie.

Ze had ze gisteren nog drie keer nagelezen.

"Neem je tijd," zei haar leidinggevende vriendelijk.

Noor slikte.

"Sorry..."

Ze begon opnieuw.

Deze keer lukte het.

Niet goed.

Maar goed genoeg.

Niemand zei er iets van.

Toch voelde ze de warmte in haar gezicht.

Ze wilde maar één ding.

Naar huis.

Tijdens de middagpauze zat ze alleen op een bankje achter het gebouw.

Normaal at ze met Sanne en de anderen.

Vandaag niet.

Ze haalde haar boterhammen uit haar tas.

Na twee hapjes stopte ze.

Een merel landde een paar meter verder.

Hij pikte iets uit het gras.

Hij leek precies te weten wat hij moest doen.

Noor wou dat zij dat ook nog wist.

"Mag ik erbij komen zitten?"

Sanne stond met haar lunchdoos naast het bankje.

"Natuurlijk."

Ze gingen een tijdje zwijgend naast elkaar zitten.

"Je hoeft niet te antwoorden als je dat niet wilt," begon Sanne voorzichtig.

"Maar... ik maak me een beetje zorgen om je."

Noor keek naar haar handen.

"Waarom?"

"Omdat jij jezelf niet meer lijkt."

Er viel een lange stilte.

Heel even dacht Noor eraan om alles te vertellen.

Dat opstaan moeilijk werd.

Dat eten moeite kostte.

Dat ze zich leeg voelde zonder te weten waarom.

In plaats daarvan glimlachte ze.

"Ik ben gewoon moe."

Sanne knikte langzaam.

"Oké."

Maar haar ogen zeiden iets anders.

Die avond stond Thomas al thuis.

Hij hoorde de voordeur dichtgaan.

"Hé."

Geen antwoord.

Hij liep naar de hal.

Noor stond stil.

Haar jas nog aan.

Haar hand nog op de klink.

"Alles goed?"

Ze keek hem aan.

En plots begonnen de tranen over haar wangen te lopen.

Zonder geluid.

Zonder snikken.

Alsof haar lichaam besloten had te huilen voordat zij zelf begreep waarom.

Thomas liep naar haar toe.

Hij sloeg zijn armen om haar heen.

Ze liet het toe.

Een minuut.

Misschien twee.

Toen veegde ze haar tranen weg.

"Sorry."

"Waarvoor?"

"Ik weet het niet."

Hij hield haar nog even vast.

"Je hoeft geen sorry te zeggen."

Ze knikte.

Maar diep vanbinnen voelde ze zich schuldig.

Schuldig omdat ze niet kon uitleggen wat er mis was.

Schuldig omdat Thomas haar zo aankeek.

Schuldig omdat ze zelf ook geen antwoord had.

Die avond aten ze soep.

Bijna in stilte.

Toen ze later naar bed gingen, bleef Thomas nog even beneden.

Hij zette twee mokken in de vaatwasser.

Zijn koffiemok.

En haar blauwe mok.

Die weer bijna vol was.

Hij sloot de deur van de vaatwasser.

Leunde met beide handen op het aanrecht.

En voor het eerst sprak hij de gedachte hardop uit.

"Volgens mij gaat het niet goed met Noor."

Hoofdstuk 6

Stilte aan tafel

Drie weken later.

Thomas schrok wakker van het geluid van de douche.

Hij draaide zich om.

Het bed naast hem was leeg.

Op het nachtkastje zag hij de wekker.

04.47 uur

Hij bleef even liggen.

Noor stond nooit zo vroeg op.

Hij trok een T-shirt aan en liep zachtjes naar beneden.

De badkamerdeur stond op een kier.

Hij hoorde het water.

Geen gezang.

Geen gezoem.

Alleen het water.

Toen hij de keuken binnenliep, zag hij haar.

Ze zat aan tafel.

Haar natte haren vielen over haar schouders.

Voor haar stond een dampende kop thee.

De blauwe mok.

Ze keek naar buiten.

Alsof ze vergeten was dat de thee bestond.

"Kon je niet slapen?"

Ze schrok licht op.

"Nee."

Hij ging tegenover haar zitten.

"Al lang wakker?"

Ze haalde haar schouders op.

"Weet ik niet."

Dat antwoord bleef even tussen hen hangen.

Hij wist niet wat hij daarop moest zeggen.

Dus zei hij niets.

Op haar werk viel het Sanne op dat Noor steeds vaker haar middagpauze oversloeg.

"Ga je niet eten?"

"Straks."

"Dat zei je gisteren ook."

Noor glimlachte flauwtjes.

"Ik heb gewoon geen honger."

Sanne knikte.

Maar toen Noor naar de printer liep, zag ze de boterhammen nog onaangeroerd in haar brooddoos liggen.

Die avond stond Marc voor de deur.

"Ik was in de buurt."

Thomas glimlachte.

"Kom binnen."

Marc zette een gereedschapskoffer in de gang.

"Je moeder zei dat die kraan lekte."

"Dat klopt."

Terwijl Marc onder de gootsteen werkte, keek hij af en toe naar de woonkamer.

Noor zat in de zetel.

Ze bladerde door een tijdschrift.

Hij wist niet of ze werkelijk las.

Toen hij klaar was, ging hij naast haar zitten.

"Alles goed, meisje?"

"Ja."

Hij knikte.

Hij kende zijn dochter.

Hij wist wanneer ze loog.

Alleen...

Hij wist niet waarom.

Hij legde even zijn hand op de hare.

Meer deed hij niet.

Na een paar tellen stond hij weer op.

"De kraan lekt niet meer."

Noor glimlachte.

"Dank je, papa."

"Ik moet morgen weer naar de serre in het ziekenhuis. De tomaten zullen wel water nodig hebben."

Toen Marc vertrok, bleef hij even op de oprit staan.

Thomas liep mee naar buiten.

Ze zeiden een tijdje niets.

Uiteindelijk verbrak Marc de stilte.

"Ze ziet er moe uit."

Thomas knikte.

"Dat zegt ze ook."

"Maar jij gelooft dat niet."

Het was geen vraag.

Thomas keek naar de grond.

"Nee."

Marc stak zijn handen diep in zijn jaszakken.

"Weet je..."

Hij zocht even naar woorden.

"Toen ze klein was en ziek was, kon ik haar oppakken."

Thomas keek hem aan.

"Nu wil ik dat ook."

Zijn stem brak bijna onhoorbaar.

"Maar ik weet niet hoe."

Thomas voelde een brok in zijn keel.

"Ik ook niet."

Ze bleven nog even naast elkaar staan.

Twee mannen.

Geen van beiden gewend om over gevoelens te praten.

Maar allebei bang.

Heel bang.

Later die avond lag Noor al in bed.

Thomas ruimde de keuken op.

Hij opende de koelkast.

Vier bakjes yoghurt.

Onaangeroerd.

Een zak druiven.

Beschimmeld.

De lasagne die hij zondag had gemaakt.

Nog bijna volledig.

Hij bleef een moment naar de koelkast kijken.

Niet omdat hij naar eten keek.

Maar omdat hij plots beseftte...

...dat Noor al weken bijna niets meer at.

Hij sloot de deur langzaam.

En voor het eerst liet hij de woorden toe die hij al die tijd had weggeduwd.

Misschien is dit meer dan vermoeidheid.

Hoofdstuk 7

Niet vandaag

Thomas werd wakker van de lege plek naast zich.

Hij stak zijn hand uit.

Het laken was koud.

Hij opende zijn ogen.

De slaapkamer was donker.

Zijn blik gleed naar de wekker.

03.58 uur

Hij zuchtte zacht.

Beneden brandde licht.

Hij wist al wie er zat.

Hij trok een trui aan en liep de trap af.

Noor zat aan de keukentafel.

De blauwe mok stond voor haar.

Ze hield hem vast met beide handen.

Alsof ze warmte probeerde vast te houden.

"Ben je al lang wakker?"

Ze haalde haar schouders op.

"Ik weet het niet."

Hij zette zich tegenover haar.

"Heb je geslapen?"

"Een beetje."

Hij keek naar haar.

Ze keek naar de thee.

Niemand zei iets.

Na een tijdje stond hij op.

"Ik maak een boterham."

"Ik hoef niets."

"Voor mezelf."

Ze knikte.

Hij sneed twee boterhammen.

Smeerde er één.

De andere liet hij onaangeroerd liggen.

Zonder na te denken legde hij die voor haar neer.

Ze glimlachte.

"Dank je."

Toen hij vijf minuten later terugkeek...

...lag de boterham er nog precies zoals hij hem had neergelegd.

Op het werk probeerde Thomas zich te concentreren.

"Thomas?"

Hij keek op.

Zijn collega Bart stond naast zijn bureau.

"Je zit al vijf minuten naar hetzelfde plan te kijken."

"Echt?"

Bart glimlachte.

"Alles oké thuis?"

Thomas antwoordde automatisch.

"Ja hoor."

Bart knikte.

"Mooi."

Hij liep verder.

Thomas keek opnieuw naar zijn scherm.

Hij wist niet meer waar hij mee bezig was.

Zijn gedachten zaten thuis.

Bij Noor.

Bij de thee.

Bij de boterham.

Bij de stilte.

Tijdens de middagpauze haalde hij zijn telefoon boven.

Hij stuurde een bericht.

Hoe gaat het? ❤️

Hij keek enkele seconden naar het scherm.

Niets.

Hij legde zijn telefoon weg.

Na tien minuten keek hij opnieuw.

Nog niets.

Een uur later...

Nog steeds niets.

Hij kende Noor.

Normaal antwoordde ze binnen de minuut.

Zelfs al was het maar met een hartje.

Toen hij thuiskwam, stond haar auto op de oprit.

Dat stelde hem gerust.

Maar slechts even.

Binnen was het stil.

Hij vond haar in de woonkamer.

Ze zat onder een dekentje.

De televisie stond aan.

Het geluid niet.

"Hey."

"Hoi."

Hij gaf haar een kus.

Ze reageerde.

Maar afwezig.

"Hoe was je dag?"

"Goed."

Hij hoorde zichzelf lachen.

"Dat antwoord ken ik ondertussen."

Ze keek hem vragend aan.

"Je zegt al weken dat alles goed gaat."

Ze zweeg.

"Maar..."

Hij ging naast haar zitten.

"...ik zie dat het niet zo is."

Noor keek naar haar handen.

"Ik weet niet wat je bedoelt."

Thomas voelde een steek.

Niet omdat hij boos was.
Maar omdat hij wist...
...dat ze het misschien echt niet wist.
Hij legde voorzichtig zijn hand op haar knie.
"Je hoeft niet sterk te zijn bij mij."
Ze beet op haar lip.
Heel even dacht hij dat ze iets ging zeggen.
In plaats daarvan fluisterde ze:
"Ik ben gewoon moe."
Die woorden hoorde hij de laatste weken bijna elke dag.
En toch...
Hij geloofde ze steeds minder.

Die avond lag Noor al vroeg in bed.
Thomas bleef beneden.
Hij ruimde de keuken op.
Hij zette de vaatwasser aan.
Hij vouwde een handdoek op.
Hij gaf de kamerplant water.
Hij liep nog een rondje door het huis.
Niet omdat er iets moest gebeuren.
Maar omdat hij bang was om naar boven te gaan.
Bang om naast de vrouw te liggen van wie hij zoveel hield...
...en steeds minder te begrijpen wat er met haar gebeurde.
Hij ging aan de keukentafel zitten.

Zijn telefoon lag voor hem.

Hij opende Google.

Zijn vingers bleven even boven het toetsenbord hangen.

Toen typte hij langzaam:

"Wanneer is moe zijn meer dan gewoon moe?"

Hij drukte op zoeken.

En voor het eerst voelde hij iets waar hij geen naam aan wilde geven.

Angst.

Hoofdstuk 8

Achter gesloten gordijnen

Zaterdag.

Thomas werd wakker van de geur van koffie.

Even glimlachte hij.

Dat was lang geleden.

Hij trok snel een T-shirt aan en liep naar beneden.

Noor stond in de keuken.

Haar haar zat los.

Ze droeg een dikke, grijze trui.

Ze schonk koffie in zijn mok.

"Goedemorgen."

"Goedemorgen."

Hij glimlachte breed.

"Dat is lang geleden."

Ze keek hem vragend aan.

"Dat jij eerder beneden bent dan ik."

Ze haalde haar schouders op.

"Ik kon niet meer slapen."

Heel even voelde het alsof alles weer normaal was.

Hij kuste haar op haar voorhoofd.

"Zullen we straks naar de markt gaan?"

Noor antwoordde niet meteen.

Ze keek naar buiten.

Mensen wandelden met boodschappentassen voorbij.

Een jongen fietste lachend over straat.

"Ik weet het niet."

"We hoeven niet lang."

"Misschien."

Thomas knikte.

Hij wilde haar niet pushen.

Om tien uur stond hij klaar aan de voordeur.

"Ben je er klaar voor?"

Van boven hoorde hij kastdeuren opengaan.

En weer dicht.

Na een paar minuten liep Noor de trap af.

Met haar jas aan.

Tas over haar schouder.

Ze bleef halverwege de trap stilstaan.

"Thomas..."

Hij keek op.

"Ja?"

"Ik denk dat het niet gaat."

"Wat bedoel je?"

"De markt."

Ze keek naar haar schoenen.

"Ik kan niet."

"Ben je ziek?"

Ze schudde haar hoofd.

"Nee."

"Heb je pijn?"

Weer schudde ze haar hoofd.

"Nee."

"Wat is er dan?"

Er viel een lange stilte.

Zo lang dat Thomas bijna opnieuw iets wilde vragen.

Toen zei Noor zacht:

"Ik weet het niet."

Ze draaide zich om.

Liep terug naar boven.

Een minuut later hoorde hij de slaapkamerdeur dichtgaan.

Thomas bleef alleen achter in de hal.

Zijn hand nog op de deurklink.

Een uur later zat Noor op bed.

Nog steeds in haar jas.

Ze keek naar de muur.

Haar telefoon trilde.

Lotte

Zin om straks iets te gaan drinken? 😊

Noor las het bericht.

Nog een keer.

En nog een keer.

Ze begon te typen.

Sorry, ik kan niet.

Ze wiste het weer.

Typte opnieuw.

Misschien een andere keer.

Weer gewist.

Na vijf minuten legde ze haar telefoon weg.

Zonder iets te sturen.

Twintig minuten later verscheen er een nieuw bericht.

Geeft niet hoor. Ik denk aan je.

Noor fronste.

Ze had niets gestuurd.

Hoe wist Lotte dat?

Beneden ruimde Thomas de boodschappen op.

Alleen.

Hij zette yoghurt in de koelkast.

Brood in de kast.

Fruit in de schaal.

Hij pakte een zak mandarijnen uit.

"Noor?"

Geen antwoord.

Hij legde de mandarijnen neer.

Liep naar boven.

De slaapkamerdeur stond op een kier.

Noor lag op bed.

Nog steeds aangekleed.

Ze staarde naar het plafond.

"Ik heb mandarijnen mee."

Ze keek even op.

"Leuk."

Hij ging op de rand van het bed zitten.

"Wil je er eentje?"

"Nee."

"Straks misschien?"

"Misschien."

Hij bleef nog even zitten.

Toen stond hij op.

In de deuropening draaide hij zich nog één keer om.

"Ik mis je."

De woorden ontsnapten hem voordat hij erover had nagedacht.

Noor sloot haar ogen.

Niet omdat ze hem niet wilde aankijken.

Maar omdat die ene zin meer pijn deed dan alles wat hij de afgelopen weken had gezegd.

Zacht antwoordde ze:

"Ik mis mezelf ook."

Die avond bleven de gordijnen dicht.

Niet omdat het buiten donker was.

Maar omdat niemand ze had opengedaan.

Thomas liep langs het raam.

Heel even dacht hij eraan ze open te schuiven.

Hij deed het niet.

Hij ging naast Noor op de bank zitten.

Ze zeiden niets.

Buiten gingen de straatlichten één voor één aan.

Binnen bleef het stil.

Soms voelde stilte veilig.

Vanavond voelde ze zwaar.

Hoofdstuk 9

Berichten zonder antwoord

Lotte legde haar telefoon op tafel.

Ze keek er nog één keer naar.

Geen nieuw bericht.

Ze wist niet meer wanneer Noor voor het laatst uit zichzelf iets had gestuurd.

Vroeger stuurden ze elkaar foto's van schoenen die ze nooit zouden kopen.

Filmpjes van honden.

Spraakberichten van drie minuten waarin eigenlijk niets belangrijks werd verteld.

Nu bestonden hun gesprekken vooral uit blauwe vinkjes.

En stilte.

"Waar is Noor eigenlijk?" vroeg Finn terwijl hij een boterham met choco at.

Lotte keek op.

"Hoe bedoel je?"

"Ze komt niet meer spelen."

Ze glimlachte.

"Nee, schat."

"Is ze boos?"

"Natuurlijk niet."

"Waarom komt ze dan niet?"

Lotte dacht even na.

Omdat zelfs volwassenen soms geen antwoord weten.

"Ze is een beetje ziek."

Finn fronste.

"Maar ze hoest toch niet?"

Lotte slikte.

"Nee."

"Wat heeft ze dan?"

Ze keek naar haar zoon.

Hoe leg je een depressie uit aan een kind van acht?

Ze schoof zijn haar uit zijn gezicht.

"Soms worden mensen ziek... zonder dat je het kunt zien."

Finn dacht even na.

"Zoals de wind?"

Ze glimlachte.

"Ja."

"Je ziet hem niet."

"...maar je merkt wel dat hij er is."

Finn knikte tevreden.

Voor hem was dat antwoord genoeg.

Voor Lotte niet.

Die middag liep ze langs de bloemenwinkel.

Noor hield van veldbloemen.

Niet van grote boeketten.

Gewoon simpele bloemen.

Ze stapte naar binnen.

"Kan ik u helpen?"

"Ja."

Ze glimlachte.

"Ik zoek bloemen voor iemand die het moeilijk heeft."

De verkoopster keek haar even aan.

"Dan zou ik geen grote bos nemen."

"Nee?"

"Nee."

Ze pakte een paar witte margrietten.

En wat eucalyptus.

"Soms zijn eenvoudige bloemen genoeg."

Lotte knikte.

"Dat denk ik ook."

Twintig minuten later stond ze voor de voordeur van Noor en Thomas.

Ze twijfelde.

Belde aan.

Geen reactie.

Nog een keer.

Even later hoorde ze voetstappen.

Thomas deed open.

"Hé."

"Hoi."

Hij glimlachte moe.

"Wat lief."

Lotte hield de bloemen omhoog.

"Gewoon zomaar."

Hij deed een stap opzij.

"Kom binnen."

Ze keek voorzichtig de woonkamer in.

De gordijnen waren half dicht.

Noor zat onder een dekentje.

Ze keek op.

"Hoi."

"Hoi."

Lotte ging naast haar zitten.

Ze gaf haar geen knuffel.

Niet omdat ze dat niet wilde.

Maar omdat ze niet wist of Noor dat fijn zou vinden.

"Ik heb bloemen mee."

Noor keek naar de margrietten.

"Mooi."

"Ik wist niet welke je graag hebt."

"Deze."

Heel even verscheen er iets dat op een glimlach leek.

Lotte hield zich vast aan dat ene moment.

Ze praatten over kleine dingen.

Over Finn.

Over een kat die elke ochtend voor het klasraam zat.

Over de regen.

Niemand begon over depressie.

Niemand vroeg:

"Hoe gaat het?"

Na een half uur stond Lotte recht.

"Ik zal eens doorgaan."

Noor knikte.

"Dank je om te komen."

Lotte glimlachte.

"Altijd."

Toen ze buiten stond, bleef ze nog even op de stoep staan.

Ze keek naar het huis.

Naar de halfgesloten gordijnen.

Ze haalde haar telefoon boven.

Ze opende haar gesprek met Noor.

En typte.

Ik ga niet stoppen met je berichtjes sturen.

Je hoeft niet te antwoorden.

Ik wil gewoon dat je weet dat ik er ben.

Ze las het nog een keer.

En drukte op verzenden.

Binnen hoorde Noor haar telefoon trillen.

Ze keek naar het scherm.

Ze las het bericht.

Nog eens.

En nog eens.

Haar vingers bewogen richting het toetsenbord.

Ze wilde schrijven:

Dank je.

Maar de woorden bleven steken.

Ze legde haar telefoon voorzichtig naast zich neer.

Haar ogen vulden zich met tranen.

Niet omdat ze alleen was.

Maar omdat ze voelde hoeveel mensen bleven wachten...

...terwijl zij zelf niet meer wist hoe ze hen kon bereiken.

Hoofdstuk 10

De grens

Zondag.

Thomas werd wakker vóór Noor.

Hij bleef even liggen.

Ze sliep eindelijk.

Tenminste...

Dat dacht hij.

Haar ademhaling was rustig.

Haar gezicht ontspannen.

Hij durfde zich bijna niet te bewegen.

Alsof één verkeerde beweging haar slaap weer zou breken.

Voorzichtig stapte hij uit bed.

Beneden zette hij koffie.

Hij keek automatisch naar de blauwe mok.

Hij vulde hem met heet water.

Legde een zakje muntthee erin.

Zoals elke ochtend.

Hij wist niet waarom.

Misschien uit gewoonte.

Misschien uit hoop.

Om elf uur hoorde hij voetstappen op de trap.

"Hé."

"Hoi."

Ze kwam de keuken binnen.